

И тъй одескитѣ българи испратили една помощъ за издаването на такъвъ вѣстникъ.

Прочее, пишатъ ми, а особено *Иванъ Адженевъ*, че сж рѣшили вече да издаватъ единъ вѣстникъ като органъ на комитета. Азъ му отговорихъ, какво много добръ сж направили, че азъ ще му помагамъ за сега отъ тукъ. Така и стана. Вѣстникъ „Народность“ започна да се издава подъ редактиранieto на *Богорова*, който бѣше дошелъ по това врѣме въ Букурещъ. Азъ въ сжщо врѣме бѣхъ написалъ една брошура: „*България и вѣсточний въпросъ*“, чрезъ която искахъ да подържа идеята и възглѣдоветѣ на Тайний Сѣзаклѣтъ Ксмитетъ, като нападахъ особено идеята за съставяне на български волентери при чужди държави, защото въ това врѣме нашитѣ първенци търговци въ Букурещъ бѣха скроили нѣщо подобно въ Сърбия, гдѣто пращаха български младежи да се образовать ужъ за офицери. Щѣхъ да печатамъ на книжка тази брошура, но тъй като имахме вече нашъ вѣстникъ, азъ имъ я пратихъ да я обнародватъ въ него. Освѣнъ това пишахъ и постоянно по нѣкой членъ за вѣстника. Слѣдъ 8—9 броя на вѣстника членоветѣ на комитета, като настоятели на вѣстника се спрѣчкали съ г. *Богорова* и го извадили отъ вѣстника като редакторъ, и прѣдали на *Грудова* да управлява вѣстника, и всички писма, кореспонденции, абонаменти и помощи да се отправятъ до него. *Грудовъ* не бѣше много грамотенъ, той не знаеше никакъ правилно и граматично да пише български. Но помощи и абонаменти се явиха достатъчно.

Азъ познавахъ много добръ характера и общжитието на *Грудова*, за това когато съставяхме комитета, *Андрѣевъ*, като неговъ добъръ приятель, настояваше да земемъ и него въ комитета; азъ се възпротивихъ, че той не е способенъ за тази работа. Въ този пръвъ комитетъ между другитѣ членове бѣше и *Стефанъ Рѣповъ*, роденъ въ Браила, младъ чловѣкъ, не толкова ученъ, но извънреденъ български патриотъ. Този *Ст. Рѣповъ*, когато бѣхъ